

FENT CARRERANY

MARIA DE LA SALUT

Número 161

Any XIV

GENER, 2000

JA SOM AL 2000!!

Sumari

Editorial i sumari	2
Vaja matines!	3
Nadal a l'escola	4
Una de freda i una de calenta dels quintos	5
El Grau que va fugir a Amèrica.....	6
Missatge de Nadal del President del Govern	7
Sa Xerradeta amb M. Antònia Roig	8
Els contes d'en Lluc: Recurrència	11
Bullit de Notícies	12
Demografia. Telèfons d'interès	14
El temps.	15
La cuina mallorquina vista, analitzada i menjada des de fora	15
Els qui apedreguen les seves teulades són...? ..	16
Això és el que cobra el batle	17
El defecte 2000	18
Al regidor Antoni Mulet	19
Martí Monjo i Ana Camuñas a la Galeria Maneu de Palma	20
Poemes den Rosselló	21
Carrerany Esportiu: Monserrate Munar, campió de Mallorca	22
Resultats i classificació dels equips de futbol 7	23
Concert de música antiga a càrrec d'Aula 98	24
Assemblea General de Fent Carrerany	24

FOTOGRAFIES:

Magí Ferriol Bauzà
Joan Gelabert Mas
Magdalena Soler Vallori
Joan Gual Bergas
carles Mas

EDITORIAL

Ja som al 2000. Amb més defectes que efectes hem entrat al nou any. Quan des d'aquestes pàgines ens hem fet ressò de les actuacions d'anteriors quintades, que anys passats han deixat la seva trista i malaguanyada fama d'incívics, hem demanat també quin seria el dia que es posàs fre a tanta impunitat, a tantes ganes de fer mal, gratuït i innecessari. Pareix com si cada quintada que passàs volgués superar l'anterior amb animalades i amb actuacions que diuen molt poc d'ells mateixos, dels seus pares i mares i de les autoritats que eviten l'enfrontament per por a no se sap ben bé què.

És molt curiosa la reacció de la gent, quan els quintos o quintes no són fills seus. Allò que està mal vist de les actuacions dels altres, passa a ser tolerat, permissiu i comprensible quan els quintos toquen d'a prop. I aquí rau el primer problema de tots. No es tracta de justificar ningú. Es tracta d'actuar d'una vegada per totes. Ningú, ni el meu fill, ni el teu, té cera del Corpus per envair els drets d'un altre. Ningú no pot quedar impune quan fa malbé el patrimoni col·lectiu que surt de la butxaca de tots els contribuents. Ningú pot embrutar un poble i quedar-se tan panxa enlaire. Ningú no pot deixar tot un poble sense dormir tota una nit, només perquè l'any vinent farà vint anys.

Aquesta mena de competició per veure qui la farà més grossa en què s'han embarcat les successives generacions de quintos no pot seguir així. La tolerància té uns límits. I fa temps que aquests ja s'han superat.

I perquè no tot sigui negatiu, cal esmentar l'encert de l'Ajuntament i la bona disposició dels quintos de celebrar la Festa de Cap d'Any. Fer una festa a Ca'n Gaspar i evitar que en una nit tan perillosa com aquesta els joves tenguin ganes de sortir del poble és d'aplaudir. Que no sigui la darrera!.

Feliç i venturós 2000 per a tothom.

HAN PARTICIPAT EN AQUEST NÚMERO:

Francisca Mas Ximenis, Lluc Matas, Antoni Gelabert Mas, Miquel Oliver i RoigJaume Mestre Llompart, Jeroni Bergas Ferriol i Miquel Rosselló i Quetglas.

EDITA: Associació Cultural FENT CARRERANY
c/e: fentcarrerany@premsaforana.com
Sant Miquel, 11 07519- Maria de la Salut

IMPRIMEIX: Gràfiques SIBA
Santa Margalida

La redacció de Fent Carrerany no es fa responsable de les opinions dels qui hi escriuen

Nº DEPÓSIT LEGAL: PM-457/1986

EQUIP DE REDACCIÓ:

Magí Ferriol Bauzà
Joan Gelabert Mas
Joan Gual Bergas
Miquel Morey Mas
Onofre Sureda Ribas

Vaja matines!

Fa poc que han passat les festes darreres de Nadal de 1999 i amb elles les matines. Vull ser franca i des que tenc record no havia assistit mai a matines com aquestes darreres, tan hermoses. Per començar ja a l'entrada quina sorpresa tan agradable i emocionant. Feia l'efecte que t'enliraves enmig dels astres de l'univers i entraves dins la glòria, tot tan adornat i amb tanta harmonia que feia goig estar dins la nostra parròquia. I al dia següent l'ofici tan solemne com el vespre anterior. Tot això demostra el bon gust, l'esperit de treball i el zel que posseeix el nostre

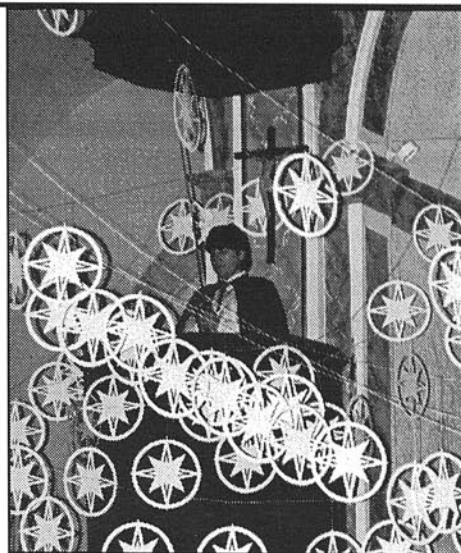

Nins i nines del Grup d'esplai canten nades

Rector que tant satisfà el nostre poble i que vol que tothom s'hi trobi bé en totes les funcions de la parròquia. Vos agraïm Felip que estigueu amb nosaltres, perquè el vostre desig és servir tothom i procurar que tots ens sentim contents i satisfets, sense fer distincions d'uns sobre els altres; però com sempre qualche cosa entela un poc les coses ben fetes, com per exemple la desagradable pintada de la paret de l'església. Però no vos poseu trist Felip per aquestes coses de tant mal gust. Si no record malament

El coro parroquial de Maria animà les matines amb les seves cançons

Na Catalina Ferriol Colombram cantà la Sibil·la, superant-se any rera any.

Les monitores de l'esplai també animaren les matines, acompanyant amb instruments musicals les cançons dels menuts

quan era nina vaig llegir un trosset de la Bíblia i més o menys deia que Jesús amonestava els seus deixebles dient-los: "-Trobareu dies en què sereu mal vistos i difamats, i fins i tot calumniats, però no vos poseu tristos; al contrari, alegrau-vos perquè la vostra recompensa serà gran el Cel" Així vos felicitem Felip, per tantes coses com feis amb entusiasme per al nostre poble. També és d'agrair a totes les persones que han col·laborat d'una manera o altra perquè tot surti tan bé i arrodonit; tant el cor, com el Grup d'Esplai i els seus monitors i monitores, la sibil·la, les netejadores i tantes i tantes persones que han permès que tot surtís tan bé i hermós. I vos ho dic per experiència que quan sigueu majors sempre recordareu amb satisfacció i alegria haver col·laborat amb la Parròquia i amb ella amb el poble. Jo durant 10 anys vaig ajudar a netejar l'església fins que vaig quedar coixa i ara he de cercar qui m'ajudi a netejar ca nostra; durant 13 també vaig ajudar a cantar en el cor, fins que ja no vaig poder pujar ni davallar l'escala per anar a cantar al cor; i tants altres anys també he aportat la meva col·laboració al grup d'economia: I tot això em satisfà moltíssim, m'alegra i m'enorgulleix molt.

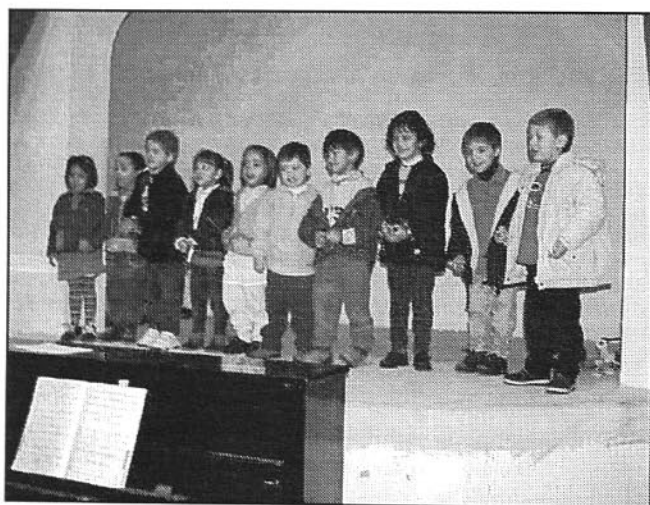
Feliç any nou!

Francisca Mas Ximenis

Nadal a l'escola

Alumnes, pares i mestres escoltant les nadales

Uns dels més menuts durant la seva actuació

Dues cuíneres amb la gran olla de xocolata que va preparar l'AMPA de Maria per a celebrar el Nadal a l'escola. A més d'escoltar el concert de nadales, hi va haver xocolata amb coques per a tothom.

Grup d'alumnes menjant un tassellet de xocolata

Hi ha feina per a tothom, cantar, cuinar i repartir. Tothom donà una mà a la festa

UNA DE FREDA I UNA DE CALENTA DELS QUINTOS!

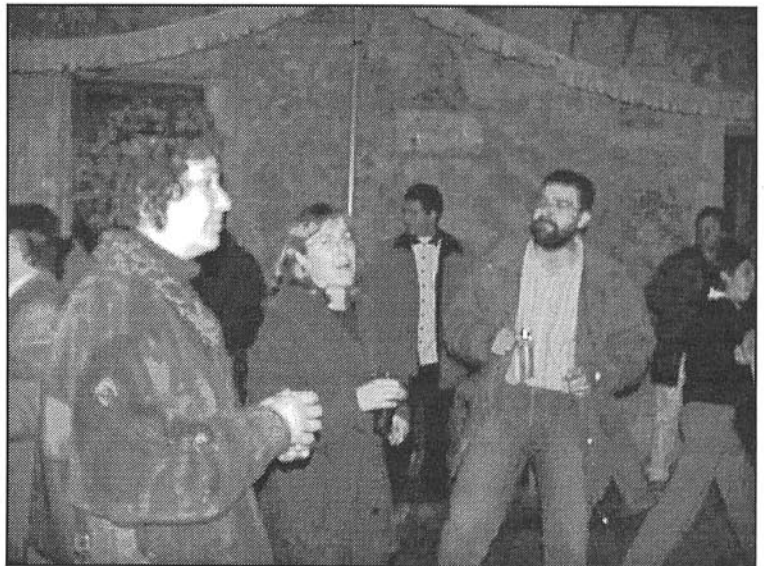
Arbre tallat i cartell arrencat a la plaça des Mercat

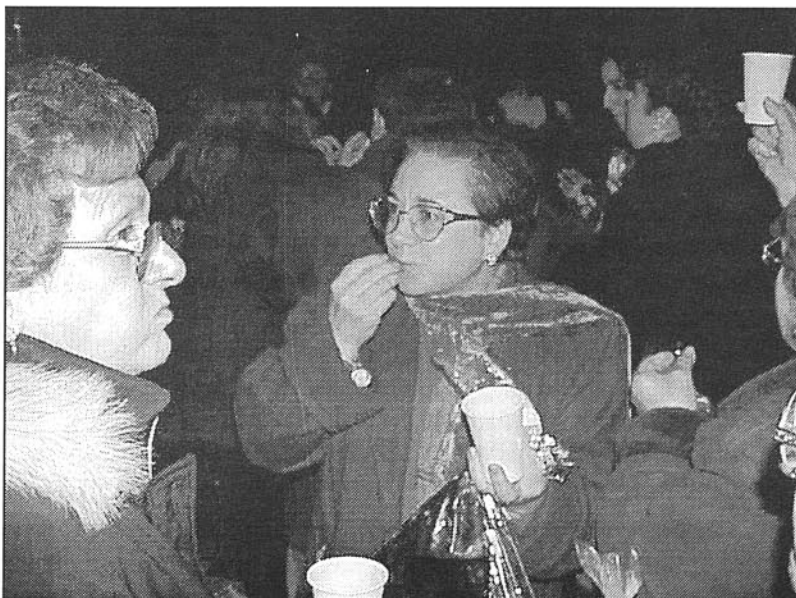
En Miquel acabant de retirar els bloquets de l'entrada de l'Ajuntament

Sí, una de freda i una de calenta. La freda ens la daren la nit del 27 al 28, dia dels Sants Innocents, fent destrasses, pintades i renou a varis indrets del poble. L'Ajuntament aparagué amb una paret de bloquets i guix a l'entrada, la qual cosa feu que la feina no començàs fins que en Miquel no els llevà de l'entrada.

La calenta, fou la col·laboració que tengueren amb l'ajuntament en l'organització de la festa de Cap d'any, a Can Gaspar, festa que, segons hem pogut saber els hi reportà uns bons beneficis.

Carpa a Can Gaspar on es celebrà la festa de Cap d'Any

ARRIBADA DE L'ANY DOS MIL A LA PLAÇA DE L'ESGLÉSIA

Molts foren els que un poc abans de les 12 de la nit del passat dia 31 de desembre es concentraren a la plaça de dalt per despedir el 99 i rebre el 2000 amb molta alegria, raïm i cava.

El que tenien fred es podien escalfar devora el fogueró i els qui volien marxa a Can Gaspar tingueren tota la que el cos els permeté.

La festa acaba amb la sortida del sol.

Són les dotze. És el moment de prendre el raïm i el cava

El Grau que va fugir a Amèrica

En Maties Grau és un descendent de mallorquins amb residència a Nova Orleans, en el Golf de Mèxic. El seu avi, de nom també Maties, va haver de fugir cames ajudeu-me de l'illa, perquè els seus pares havien determinat que ell era el germà triat per esdevenir monjo. En Maties Grau, com molta gent del segle XIX, s'embarcà sense que ningú de la seva família se n'assabentés vers un destí americà incert. L'home va fer mans i mànigues fins aconseguir establir-se i aparellar-se a la Louisiana de l'època.

La tardor de 1993 vaig recórrer part dels Estats Units. Al llarg d'una setmana de voltar per Nova Orleans, m'oferiren en tant que ensenyant la possibilitat de visitar el centre escolar dels jesuïtes de la ciutat. Fou allí on vaig

conèixer el nét del mallorquí aventurer que no ha perdut el nom de Maties del seu avi. Aquest Maties de tercera generació americana només parla anglès però de seguida va lligar caps en saber que jo era català. I em va atabalar fins aconseguir que li fes alguna gestió per localitzar els seus avantpassats illencs. L'avi Maties mai més es va voler relacionar amb uns pares que pels pèls no el tanquen en un monestir.

Ofereixo molt poques dades i, des de llavors, ha plogut mot. Penso, però, que val la pena fer una crida a tothom que es digui Grau i que li pugui fer gràcia investigar les seves arrels en cas d'algun indici familiar lligat a En Maties Grau. L'adreça d'En Maties Grau és: 6418 Carlson Dr. -New Orleans. LA 70122 (USA) i els telèfon 504-4833866 i 504-4866631 amb els prefixos internacionals i americans per endavant. La meua bústia postal 350 de Girona 17080

Quim Gibert

Jugadors i entrenador de l'equip aleví de futbol 7 del FC Marier.
A la pàgina 23 podeu veure la classificació i els resultats de tots els equips de futbol base de Maria.

Missatge de Nadal del President de les Illes Balears

Aquesta és la primera vegada que tenc l'ocasió de felicitar-vos pel cap d'any com a president de les Illes Balears.

D'entrada vull dir-vos que la responsabilitat de governar m'obliga a seguir, a cada moment, el batec real del carrer: les il·lusions i també les dificultats de tots els meus conciutadans.

Som el president de tots els ciutadans i ciutadanes que viuen a les Balears, sense exclusions. I com a tal, vos asseguro que no ha de quedar cap veu sense ser escoltada.

I som el president d'un Govern que creu en la seva gent, en la gent d'aquest país. Creim en la gent que ha nascut aquí, que sent aquesta terra. I creim també amb aquells que han triat ca nostra per viure-hi i fer-hi ca seva.

Tothom és necessari per fer el país que volem construir.

No hi ha dubte que aquest cap d'any és especial. Tancam un segle i encetam un nou mil·lenni. Nous temps que ens han dut canvis polítics.

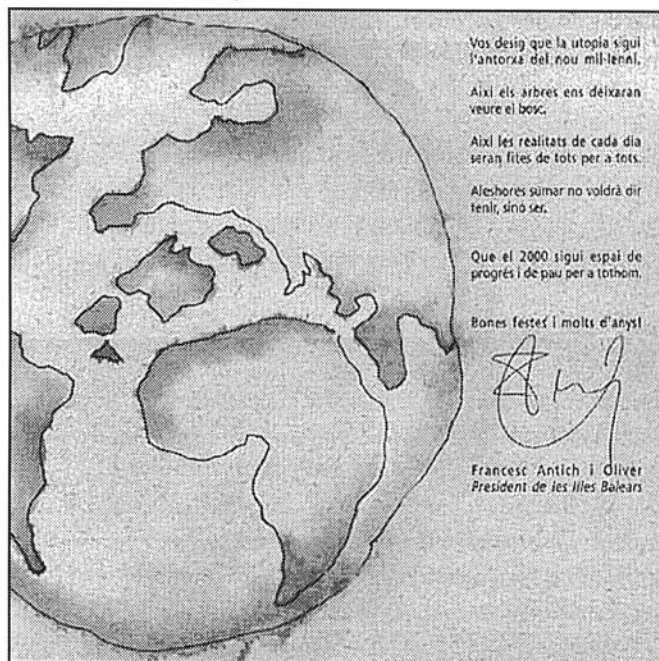
Avui, la majoria de ciutadans no està disposada a acceptar la degradació paisatgística i ambiental com a preu del creixement econòmic. Això ha de canviar. Ja ha començat a canviar.

Arribats al moment de fer balanç i d'expressar desitjos per al 2000, voldria que l'any nou fos l'any de la justícia social.

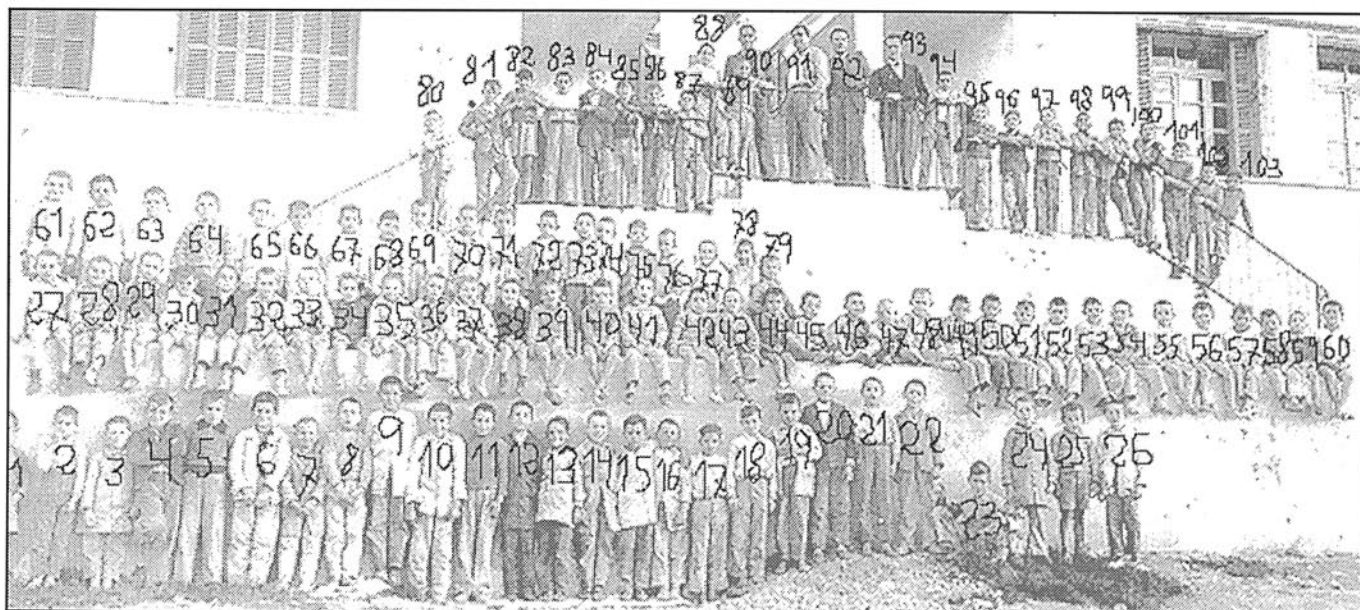
El nou segle arranca amb la consciència social de forjar un nou model de país, modern i avançat. Un país, del qual tots, absolutament tots, ens hem de sentir orgullosos.

Que l'any 2.000 ens porti aquesta nova prosperitat que tots desitjam.

Molts d'anys.

Sabeu qui són els de la foto? necessitam la teva ajuda!!

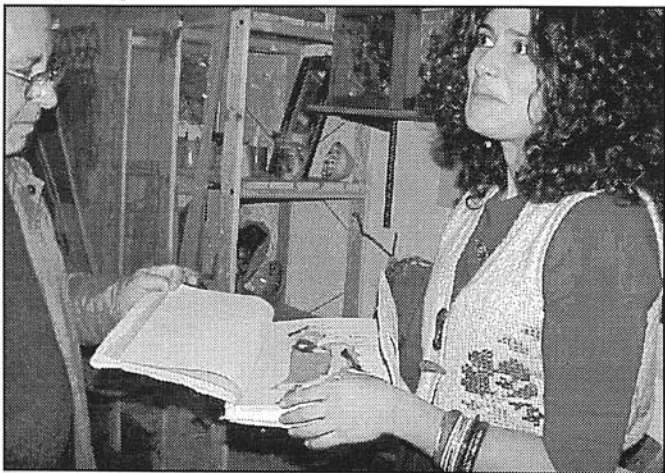
Estam intentant identificar totes les persones que surten a la foto del calendari que hem editat enguany per poder donar els noms i llinatges al proper número. Vos demanam la vostra ajuda per a poder identificar-los a tots. Si sortiu a la foto o coneixeu algú dels que hi surt, ens podeu fer arribar el nom de la persona amb el número que porta en aquesta reproducció. Estan ordenats de baix a dalt i d'esquerra a dreta. Moltes gràcies per endavant

SA XERRADETA AMB...

Després de molt de temps, a la fi quedàrem d'acord amb na Maria Antònia per poder fer aquesta xerradeta. Na Maria Antònia Roig té 24 anys i viu entre Santa Margalida i Maria, encara que ella se considera mariera. És una persona que malgrat la seva edat té les idees ben clares del que vol fer amb les seves mans, que són la seva eina per expressar tot el que pot captar una dona com ella. Si només l'haguéssim de descriure amb un sol adjectiu hauria d'ésser: sensible. Na Maria Antònia és la sensibilitat feta persona.

Primer férem una visita al seu taller que té a Santa Margalida, just damunt la botiga de fils de la seva mare, i ens mostrà les seves creacions més recents i les més antigues, projectes i dibuixos. Ens anà explicant cada una de les peces, perquè totes tenen una història particular, és més, no importava sentir el que deia, bastava veure-li la cara per captar tot el que volia dir-nos. Na Maria Antònia no enganya ningú amb les seves obres: són creacions que surten del més profund d'una persona, i això s'anomena ART.

Després per seguir parlant ens acostàrem a ses Tarragoness i amb un pa amb oli, vinet de Petra i un bon assortit de formatges continuàrem la xerradeta que amb el companatge fou més bona de dur.

Mostrant-nos l'original projecte que va fer com a final de carrera

P. -Com va començar aquesta dèria per l'art i en concret per la ceràmica?

R. -Tot va començar quan era petita, mirant la meua mare que pintava a l'oli, agafava un paper i començava a dibuixar. Si no haguéssim tirats tots els dibuixos que vaig fer, ara en tendria molts.

Sempre he anat culejant, perquè m'agrada fer coses, emprant branques, fils paper, etc. De petita ja anava al camp i agafava argila, la colava i després feia figuretes. Sempre he anat fent coses, no ho he deixat mai; a més hi ha temporades que el cos m'ho demana.

Maria Antònia Roig

Na Maria Antònia al seu taller amb algunes de les seves obres

P. -Quina és la teua eina definida per expressar-te?

R. -No en tenc cap de definida. Hi va haver una temporada que m'agradava molt l'aquarel·la, però vaig tornar al fang i m'hi trob molt còmoda. És un instrument multi disciplinar, ja que a damunt el fang hi exprés els meus dibuixos. Primer faig la forma amb el fang i una vegada feta hi pos algun detall personal.

Cada dia horabaixa vaig a fer una volta per un pinar que hi ha darrera ca nostra passejant amb la cussa, de petita ja hi anava amb ma mare. Aquesta volta la necessit fer cada dia, vaig caminant i sempre hi trob alguna branqueta, un mac, i me vénen idees per fer alguna peça o acabar-ne una altra. Record que un any que vaig viure a Palma necessitava aquesta caminada horabaixenca.

P. -La família com ha respost a la teua vocació artística?

R. -Molt bé, i sempre m'han ajudat. Moltes vegades quan anam a caminar amb ma mare, ella me diu: mira aquella branqueta, no la pots fer servir per a tal o qual. I el meu pare també m'ajuda, encara que moltes vegades no acabi d'entendre el que faig, també me subministra material que troba pel camp i ha fet molta de feina al taller

P. -Quina és la teua formació artística?

R. -Vaig estudiar a Palma a l'Escola d'Arts i Oficis. El primer any vaig fer un curs que es deia "art final" que estava enfocat a la publicitat, feines amb ordinador, maquetació, composició, pàgines de revista, etc. però no va ser del meu agrat; de totes maneres m'ha ajudat molt,

però després vaig poder entrar a ceràmica i vaig fer quatre cursos i l'any passat vaig fer el projecte. També he estudiat decoració i ceràmica artística.

P. -Què t'ha semblat el pas per l'escola?

R. -Bé, han estat quatre anys, en els quals encara que haguem repetit molt el mateix, sempre anàvem experimentant i a més anaves canviant de professors i cada un tenia la seva manera de fer feina, els seus esmalts, etc.

P. -Quin caire té l'escola de Palma, és molt academicista o té un caire més avantguardista?

R. -És mal de dir, ja que tothom va al seu aire. Hi ha professors antics que segueixen el programa i d'altres més innovadors, però no té una línia definida.

P. -Quins professors recordes del teu pas per l'escola?

R. -Cada any he tengut diferents professors, però sempre n'he trobat algun amb qui he connectat, que m'ha arribat més al cor, que entén millor el que fas i te dona força i energia per anar seguint cap endavant, però la persona que millor ha connectat amb mi ha estat na Mercè Alabern que entenia perfectament els meus sentiments i fou la que me va empènyer a seguir fent el tipus de ceràmica que jo feia amb aquest aire personal.

P. -Actualment la teva creació està centrada a la ceràmica?

R. -Sí, abans feia un poc de tot, pintava vestits, teles, sabates, camisetes, però hi dedicava molt de temps i no ho podia fer tot i vaig anar deixant el fang un poc apartat, fins que vaig decidir que havia de centrar-me en una cosa i vaig agafar el camí de la ceràmica.

P. -No pots fer feina en varies matèries alhora?

R. -Sí, però m'hauria d'organitzar d'una altra manera i ara estic molt capficada amb la ceràmica i hi dedico tot el meu temps, a més la meua ceràmica és multidisciplinar, ja que també la pint, hi pos branques, relleus, etc.

Ara vaig experimentant molt, jugant amb òxids, amb les motes dels fangs, i intentant fer coses noves, coses que encara no hagi fet ningú.

P. -El material per a fer feina, fangs, òxids, pigments, és bo d'aconseguir a Mallorca?

R. -Sí, no hi ha cap problema. Hi ha un comerç a Palma que té tot el que vols. Jo utilitzo un fang francès i no tenc cap problema per aconseguir-lo i si vas a Pòrtol a les teuleres també venen fang.

P. -També empres fang de teulera?

R. -Sí, aquest és un fang de baixa temperatura i no te deixa jugar molt amb els esmalts ja que només el pots coure a 980 graus i els esmalts s'han de fondre a 1250-1300 graus i els resultats per a mi no són satisfactoris, els falta aquesta coseta que jo cerc a les meves peces.

Explicant el procés de creació de les seves peces

P. -Te n'has endut cap sorpresa en obrir el forn?

R. -Sí, per exemple una vegada havia fet una peça, record que era una capsa llarguera amb tapadora, i havia fet mescla de fangs i quan vaig obrir el forn la tapadora no hi era s'havia fusa tota. Però per anar fent coses hem d'experimentar i a vegades tens aquestes sorpreses.

P. -A part dels fangs, amb quins altres materials experimentes?

R. -Amb algues de la mar, amb branques, amb ferros, amb claus, amb pedres, etc.

P. -Quina és la temperatura màxima del forn per treballar?

R. -1300 graus.

A més de peces de decoració, també fa objectes útils de casa: pots, gerres, capsos, etc. Això si, amb la seva empremta personal

P. -Hi ha distints tipus de forns?

R. -Sí, hi ha forns de gas propà i elèctrics, que és el que jo tenc. Amb els de gas se pot experimentar molt més i els acabats són molt hermosos, ja que pot fer reduccions, la peça encolleix i quasi es crema i els esmalts queden molt diferents, però amb el forn elèctric no te permet tant de joc, però els esmalts se fonen més bé i queden més delicats, l'elecció del forn depèn de la feina que fas.

P. -Aquests són els forns actuals, però abans com funcionaven els forns?

R. -Amb llenya, però per poder arribar a aquestes temperatures necessitaven uns 5 dies. Els xinesos i japonesos feien uns forns bestials que estaven mesos per omplir-los, però després les tenien 5 dies encesos per

aconseguir unes altes temperatures que deixassin les peces acabades i si hi posaven líquid no vessassin.

P. -Quin procés de cocció té una peça?

R. -Primer se fa una primera cuita que arriba a 950 graus i dura 10 hores i per fer l'esmatlat que és la segona cuita està 16 o 17 hores augmentant la temperatura de forma progressiva fins arribar a la temperatura desitjada.

P. -També dediques part del teu temps a l'ensenyament?

R. -Sí, faig activitats extraescolars a l'escola de Santa Margalida i a més dos dies a la setmana tenc nins al meu taller i feim un poc de tot: dibuix, contes, ceràmica, pintam, etc.

Ens acompanyaren a la xerradeta amb na Maria Antònia en Jaume, el seu company, en Toni Fiol i na Cecília Galmés, amb qui compartírem a més de paraules un bon pa amb oli amb companatge.

Durant una bona estona, mentre ens preniem el cafè i anàvem buidant la botella de caçalla seguïrem parlant d'art, del complex món de l'art i de tot el que l'envolta fins que donàrem per acabada aquesta xerradeta amb na Maria Antònia Roig, desitjant-li tota la sort del món en aquest camí que ara comença.

*Magí Ferriol i Miquel Morey
Desembre 1999*

Els contes d'en Lluc...

Lluc Matas

Recurrència

Es masturbava i s'engatava pensant amb la felicitat dels quinze anys de matrimoni. Tenia tres fills: un de catorze anys, un altre de deu i un darrer de cinc. Havia perdut la dona per culpa d'una malaltia "dolenta" que apagà l'espelma de la vida pels quatre anys llargs pel sofriment i per la dependència dels altres, ja que al darrer any no es va poder valer per si mateix.

La seva dona havia mort feia quatre anys de càncer de pulmó sense que hagués fumats mai una cigarreta.

La felicitat era per a ell el record, un record enaltit fins d'allò més malgrat als problemes que causà la malaltia en la fase terminal.

Recordava el tracte cordial i respectuós de la seva dona constantment com una obsessió.

Recordava que l'havia estimat; l'estimava al llit i a la taula. Recordava com tolerava amb el respecte necessari que li atorgava en la seva feina d'arquitecte. Recordava la pau que s'impregnava per tot just amb la seva presència. Recordava les emocions indescriptibles de tenir tres fills junts.

Resultava però que tant de record era la mena de deliri que li fonia el present perquè vivia de recurrències.

A l'hàbit de recordar li devia el vici de l'alcohol. Unes vegades eren cerveses, altres vi i altres whiskys. El record guanyava la seva capacitat de reacció, i en no poder actualitzar-lo el mitigava amb l'enyorança i no amb el succedani d'una altra dona —que seria en part injust, en part teòricament terapèutic i en part comprensible perquè sempre en la vida cal aixecar-se de les caigudes, per fortes que siguin.

Ell havia estimat de tot cor la seva dona. L'havia estimada més que res en el món i no la podia oblidar. Recordant-la vivia de passat que en no poder actualitzar cercava mitigació en l'alcohol.

Tenia quaranta-cinc anys i havia viscut ja la seva vida amb aquests quinze anys de matrimoni, però ni els fills ni el món ni la feina aconseguien matar el record i evitar-li les dosis d'alcohol necessàries, no per oblidar sinó precisament per voler tenir en el present les vivències del record.

Havia estat tan feliç que la igualació a la felicitat del matrimoni viscut semblava una utopia d'allò més irrealitzable.

Tenia raó "no n'hi havia cap com la seva dona" però la feina entre les ressaques i entre anar-hi col·locat li havia fet perdre un prestigi que s'havia guanyat a pols quan no bevia.

Tenia per l'alcohol, ara, paranòies de tot. Tot l'espantava només perquè beure li provocava sentiments de culpa i per altra banda no podia sortir-ne del record.

"Estic tan atrapat com si estàs dins una gàbia" — pensava—. Essent el segon cap dels arquitectes d'una plantilla de vint-i-dos, el vici de beure era interpretat pels seus col·legues, amb tota la mala llet del món, com la cosa més denigrant. Els mancava el mirall perquè també s'havien engatat tots ells més de deu vegades. Això si no tenien altres vicis amagats i pitjors, com l'enveja anihiladora de la pròpia personalitat com salfumant o sossa caústica o el robar tant com podien al despatx o la ludopatia o la coca o l'anar putes.

Succeïa senzillament que el vici d'en Crescenci era més visible objectivament que no els de tots els que el criticaven.

Ell ho sabia i anava aguantant el paper d'ovella negra tan bé com podia, encara que en algunes ocasions deixàs veure qualche ramalada de mala llet amb ironies i sobreentesos als seus subordinats. En comptades ocasions, però en més de les que hauria volgut, es comportava de forma excèntrica amb crits i males maneres. D'això, ell, en Crescenci, no en tenia la culpa sinó l'alcohol. Els col·legues ho sabien, i eren serps en demanar-los referències sobre en Crescenci. Deien "aquest home beu. És molt bon professional però beu".

Cansat d'aguantar tanta mala llet i havent acumulat durant els vint anys de feina una fortuna més que considerable va dir-se que sols una cosa li permetria viure del record sense beure.

Seria veure en els seus fills la seva dona. Així actualitzaria la seva dona.

Un dilluns matí en què no havia provat ni gota d'alcohol en tot el cap de setmana es presentà a la feina, demanà una excedència de dos anys que li fou concedida i telefonà a totes les immobiliàries per a comprar una casa a Valldemossa, Deia o Lluc Alcari.

Finalment intentaria actualitzar el record, però ningú per molt especialista que fos aconseguiria esborrar-li tantes coses bones de quinze anys de convivència amb la mitja taronja de la seva vida.

Aconseguiria del passat fer present?. Ho intentaria.

BULLIT DE NOTÍCIES

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE FELIP MUNAR

Dissabte dia 4 a la Capella Fonda i organitzat pel Comitè Capella Fonda es presentà a Maria el llibre de Felip Munar De la figuera a la taula, un llibre que ha assolit un nivell de vendes més que considerable. El seu autor, professor de Cultura Popular a la UIB, és un autèntic apassionat d'aquest arbre, la figuera i de tot el que envolta el seu fruit i les gran possibilitats culinàries que ofereix. Al llarg de les pàgines del llibre l'autor parla de l'arbre, de les seves característiques com a element inseparable de la cultura pagesa illenca i recerca dins de les arrels populars les grans possibilitats que ofereix per al paladar.

En Felip, un dels organitzadors de la Fira del Sequer de Lloret, agitador cultural incansable, oferí als assistents a l'acte una mostra d'alguns dels plats dels quals parla al seu llibre. Des de bunyols de figa, fins a una "kirsch" feta amb figues, pa de figa, etc feren les delícies de la gent que acudí a la presentació.

Llàstima que aquesta presentació coincidís amb unes noces i amb un partit de futbol cosa que minvà la presència de la gent de Maria a un acte que s'ho valgué de sobres.

LA VENTADA DE LA NIT DELS INNOCENTS I LA TEULADA DEL COLOMER DEL PRESIDENT

La nit del passat dilluns dia 27 i la matinada del 28 hi hagué una ventada d'aquelles típiques de l'hivern. Encara que Mallorca només rebés les escorrialles de la forta ventada que assolà mitja Europa, a Maria els seus efectes es multiplicaren per acció d'alguns fenòmens no precisament meteorològics que destrossaren arbres, ompliren el poble de palla, col·locaren una ferralla automobilística sobre el cadafal i taparen l'entrada a l'Ajuntament. Qui sembla que rebé a causa del vent fou el president de Fent Carrerany que va veure com aquest li llevava la taulada del colomer.

ELECCIONS A L'ASSOCIACIÓ DE LA TERCERA EDAT

El passat dia 12 de desembre hi hagué eleccions a la presidència de la Tercera Edat.

Els resultats foren els següents:

-Guillem Bergas Carbonell.....	President	260 vots.
-Antònia Carbonell Mas.....	Vicepresidenta...	254 vots.
-Joana Aina Tugores Mas.....	Secretària.....	237 vots.
-Joan Ferriol Castelló.....	Tresorer.....	138 vots.
-Mateu Cifre Carbonell.....	Vocal.....	133 vots.
-Francesc Estarellas Fleixas.....	Vocal.....	101 vots.
-Catalina Colombram Bergas.....	Vocal.....	73 vots.

A aquesta relació seguien altres persones però els

vots que tengueren no els bastà per formar part de la nova junta directiva.

PINTADES A LA FAÇANA DE L'ESGLÈSIA

La nit del 25 de desembre es varen produir unes pintades a la façana de l'església que pel seu contingut insultant i pel seu tamany foren molt impactants, ja que es veien des de la Plaça des Pou.

Els rumors parlen que els seus autors són vileros que disgustats amb el rector Felip li dedicaren l'esmentada pintada. Els empleats de l'Ajuntament s'encarregaren d'esborrar-les.

ACCIDENTS A LA CARRETERA

El passat dia 25 de desembre fou un dia tràgic, ja que tan sols amb una diferència de 10 hores es produïren dos fatals accidents a la carretera que uneix Maria de la Salut amb Sineu, ja dins el terme municipal de Maria de la Salut, amb el resultat de dos morts i diversos ferits de consideració.

El primer accident es produí cap a les 5 h. de la matinada tot just entrant al terme municipal on perdé la vida un jove de Santa Margalida, Joan Cladera Rosselló, quan el cotxe que conduïa sortí de la carretera i després de donar unes quantes voltes de campana el cotxe li va pegar al damunt. El segon es produí cap a les 16 h. uns dos quilòmetres més a prop de Maria on xocaren dos cotxes frontalment amb el resultat d'un jove de 28 anys, Antoni Pujol, mort i un altre ferit.

CALENDARI DE FESTES PER AL 2000

La Conselleria de Treball i Benestar Social del Govern de les Illes Balears ha fet públic el calendari de festes per al 2000. Aquestes festes seran:

1 de gener (dissabte) Any Nou.

6 de gener (dijous) Reis.

1 de març (dimecres) Dia de les Illes Balears.

BULLIT DE NOTÍCIES

21 d'abril. Divendres Sant.

1 de maig (dilluns) Festa del treball.

15 d'agost (dimarts) La Mare de Déu d'Agost.

12 d'octubre (dijous) Festa nacional d'Espanya.

1 de novembre (dimecres) Tots sants.

6 de desembre (dimecres) Dia de la Constitució.

8 de desembre (divendres) Immaculada Concepció.

25 de desembre (dilluns) Nadal.

26 de desembre (dimarts) Sant Esteve.

Les dues festes de caràcter local són:

17 de gener (dilluns) Sant Antoni..

8 de setembre (divendres) Mare de Déu..

L'EX BATLE DE MARIA CONDEMNAT PER HAVER PARTICIPAT EN UNA VOTACIÓ EN QUÈ ES VENIEN UNS TERRENYS SEUS A L'AJUNTAMENT

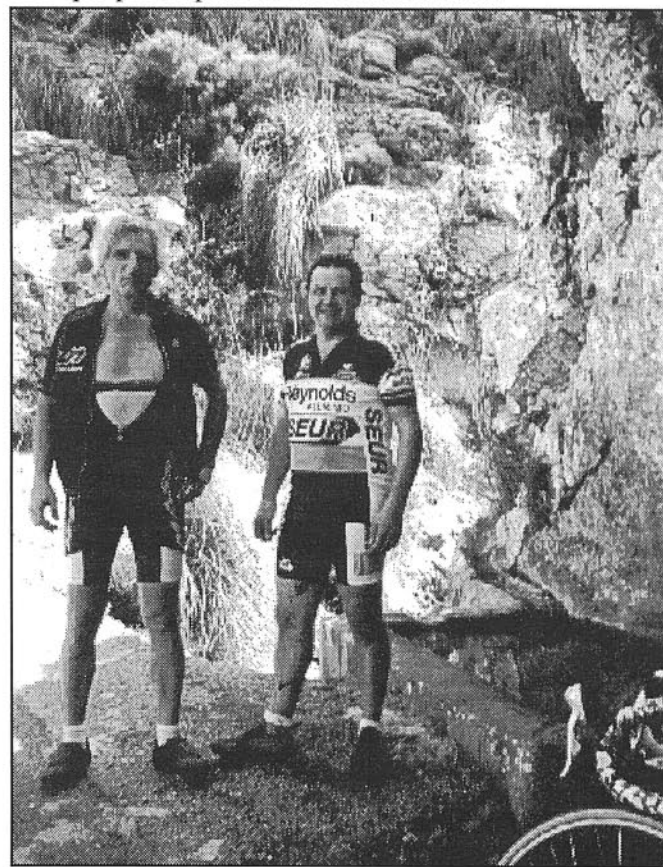
La premsa illenca es va fer ressò, aquest passat mes de desembre, de la sentència dictada pel titular del Jutjat del Penal número sis de Palma que condemna l'ex batle Rafel Oliver a dos anys d'inhabilitació per a l'exercici de càrrec públic i a una multa de 60.000 mensuals al llarg de 18 mesos. La sentència, que ha estat apel·lada, considera que l'anterior batle no podia intervenir en una votació que es va fer on s'aprovà la compra, per part de l'Ajuntament, d'uns terrenys, del qual l'aleshores batle n'era copropietari, destinats a obrir nous vials públics.

TAULA RODONA AMB TRES BATLES DEL PLA

El passat divendres dia 17 de desembre es va celebrar al local de la Tercera Edat una Taula rodona que aplegà una vintena de persones. Tres batles del Pla de Mallorca, d'Algaida, de Porreres i de Petra, que havien anat en qualitat d'observadors a les passades eleccions generals de Guatemala, explicaren les seves vivències.

La taula rodona resultà prou interessant i plena d'anècdotes que contades per ells resultaven divertides, però que en el moment que es produïren ells n'estaven més que preocupats i sense massa rialles.

ALLAU DE TRUCADES SOBRE LES FOTOS DELS CICLISTES

En el passat número va sortir el reportatge de les excursions que han fet els ciclistes de Maria al llarg de l'estiu. A una de les fotografies s'hi pot veure en Josep Sabater amb el pit a l'aire i per aquest motiu hem rebut un grapat de cridades i e-mails per a saber les dades de'n Pep, totes les interessades eren jovenetes. Per aquest motiu, ara publicam l'adreça de'n Pep i les interessades podreu contactar directament amb ell llampiner@deulosal.com

SOBRE EL CALENDARI DE L'AJUNTAMENT

Cada any ens ficam amb el calendari de l'ajuntament, que si està en foraster, que si el dia de la Mare de Déu figurava com la festa major d'Extremadura, etc. i enguany per seguir en la mateixa tònica li hem fet un repàs minuciós i també hi hem trobat la ficada de pota, han assenyalat el dia 12 d'octubre com a festa nacional, sense especificar que es d'Espanya, els mallorquins tenim una altre nació i una altre festa nacional.

Meam si l'any que ve no hem de dir res.

DEMOGRAFIA

ENS HAN DEIXAT:

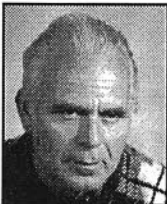
L'amo en Llorenç Ribas Castelló que morí el passat dia 9 de desembre a l'edat de 79 anys. Vivia al carrer de Sa Raval, número 69.

Madò Francisca Maria Vanrell Bunyola morí el passat dia 16 de desembre a l'edat de 91 anys. Vivia al carrer Constitució, número 12.

Madò Francisca Ferriol Moragues que morí el passat dia 20 de desembre a l'edat de 83 anys. Vivia al carrer Ramon Llull, número 12.

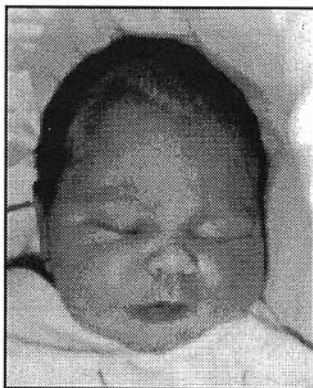

L'amo en Joan Font Ferriol, que morí el passat dia 5 d'octubre a l'edat de 68 anys. Vivia al carrer de ses Venes

Que descansin en pau.

BENVINGUTS:

Juan José Martín Massanet va néixer dia 3 de desembre. Els seus pares són en Manuel Martín Rodríguez i na Francisca Massanet Massanet.

Enhorabona als seus pares i demés família.

JA L'HAN FETA:

En Pau Colombram Bergas i na Maria Magdalena Llabrés que es casaren el passat dia 4 de desembre a l'església de Santa Maria la Major d'Inca.

En Llorenç Dalmau Bauzá i n'Isabel Antònia Iglesias Carbonell es casaren el passat dia 4 de desembre a l'església parroquial de Maria de la Salut.

En Damià Cladera Pira i na Catalina Pastor Quetglas que es casaren el passat dia 18 de desembre a l'església parroquial de Maria de la Salut.

Que el vostre amor no acabi mai.

TELÈFONS D'INTERÈS:

AJUNTAMENT	971525002 (FAX)	971525194
BIBLIOTECA		971525688
UNITAT SANITÀRIA (cita prèvia)		971525594
APOTECARIA		971525020
ESCOLA DE DALT (telèfon i fax)		971525083
ESCOLA DE BAIX		971525252
LOCAL TERCERA EDAT		971525564
PARRÒQUIA		971525033
GESA INCA: AVARIES		971880077
BOMBERS		085
HOSPITAL MANACOR Informació		971847000
	Urgències	971847060
	Cita Prèvia	971847100
AMBULATORI D'INCA		971502850
URGÈNCIES A TOTA L'ILLA		061
SON DURETA (Centraleta)		971175000
AMBULÀNCIES S.S. (Inca)		971502850
AMBULÀNCIES		971200362
RECAPTACIÓ TRIBUTS CAIB (Inca)		971505901
ADMINISTRACIÓ D'HISENDA (Inca)		971505150

HORARIS:

AJUNTAMENT:

de 8'30 a 15 hores.

APOTECARIA:

Matí: 9 a 13 hores.

Horabaixa: 16'30 a 20'30 hores.

UNITAT SANITÀRIA:

de 9 a 15 hores.

BIBLIOTECA:

Dilluns i dimecres: de 16 a 18 hores.

Dimarts, dijous i divendres: de 16 a 19 hores.

LÍNIA MARIA-PALMA:

Sortides Maria: 8 i 15 hores. (15 h. Dissabtes no, Festius sf)

Sortides Palma: 13 (dissabtes, 14 h) i 19 hores. (Festius, 19,15 hores)

LÍNIA INCA-MANACOR:

Cap a Manacor: 12'30 i 19'55 hores.

Cap a Inca: 9'40 i 18'50 hores

LÍNIA MARIA-HOSPITAL-MANACOR:

(De dilluns a divendres)

Sortides Maria: 7'55, 10'30 i 14'45 hores

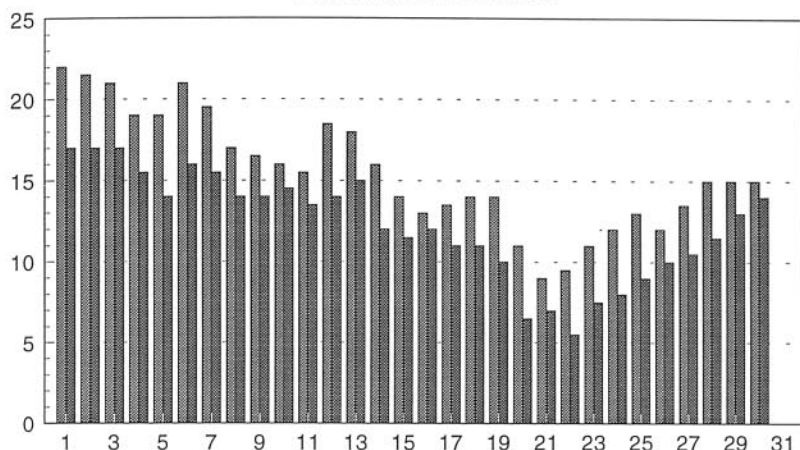
Sortides Manacor: 11'05, 13'35 i 18 hores

PUNT D'ATENCIÓ CONTINUADA DE SINEU: Carrer Ponent, número 3.

- Per demanar hora al servei de Pediatria heu de cridar de 8 a 14 hores al**855043**
- Per urgències, a partir de les 15 hores heu de cridar al**520292**
- Preparació pel part, postpart, control de gestació i informació sobre anticonceptius heu de cridar al**236624**

El temps NOVEMBRE

■ MAXIMES ■ MINIMES

PLUVIOMETRIA

Dia 12 31 l.

Dia 13 8 l.

Dia 16 1,5 l

Dia 19 4 l

Dia 20 20 l

Dia 21 14 l

Dia 30 2 l

TOTAL: 80,5 LITRES

Temperatura Màxima

22 ° C (Dia 1)

Temperatura Mínima

5,5 ° C (Dia 22)

Temperatura Mitjana

13,8 ° C

Mitjana Màximes

15,5 ° C

Mitjana Mínimes

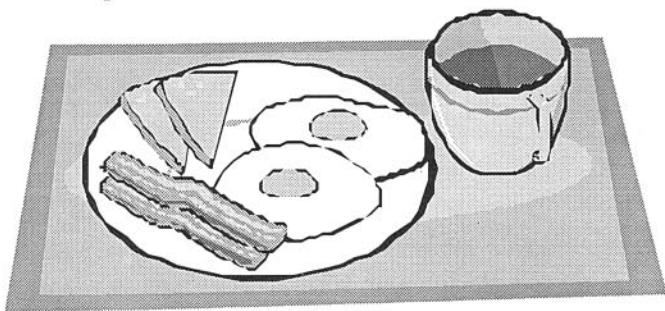
12,2 ° C

La cuina mallorquina vista, analitzada i menjada des de fora.

Antoni Gelabert

Un nou llibre de cuina mallorquina va esser presentat el dijous dia 16 de desembre a l'Espai Mallorca, un indret que ja es un clàssic de les referències culturals entre Mallorca i Catalunya. Un llibre de cuina mallorquina escrit per Jaume Fàbrega i editat per Edicions La Magrana, que fou el millor preludi de les festes nadalenques.

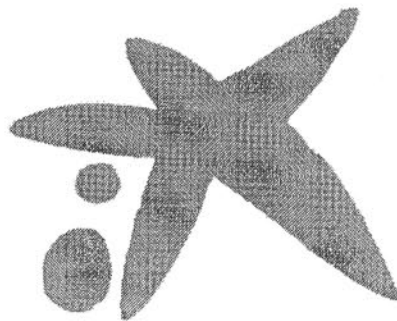
El llibre de cuina de Jaume Fàbrega, és un llibre escrit des de la cultura total: cultura culinària, cultura històrica, cultura antropològica, cultura social i econòmica; és a dir, es tracta d'una obra que jo diria que és fonamental per apropar-nos al fet històric d'entendre un país, una gent i uns moments històrics en funció dels elements que podem portar a la taula, tant per llur quantitat, com per llur qualitat, així com per la seva capacitat de combinació, a fi de no tans sols alimentar-nos sinó que a més a més per gaudir del plaer de menjar.

En Jaume Fàbrega és un personatge poc usual que no es prodiga en excés, però es fa present; a ca seva a Banyoles,

és un autèntic museu de col·leccionista del quotidià, ho col·lecciona tot, i quan un veu el que enmagatzema se n'adona del valor artístic de molts dels estris que diàriament utilitzam, i no ens adonam que són molts d'ells petites obres d'art.

El llibre de cuina de Jaume Fàbrega és més que un llibre de cuina, però ho és també en un sentit autèntic, ja que les receptes "funcionen"; però a més a més dóna pistes per entendre i explicar alhora les "identitats culturals culinàries" dels "diferents" pobles mediterranis. Us el recoman de bon de veres.

*Antoni Gelabert Mas.
Barcelona, desembre-99*

"la Caixa"

OFICINA DE MARIA DE LA SALUT

Els Qui Apedreguen Les Seves Teulades, Són...?

Miquel Oliver

Abans d'entrar en el tema dels apedregadors, voldria tocar el problema d'aquells que podríem denominar com "INDIVIDUS PERFECTES", ja que, com intentaré demostrar més endavant, una cosa té relació amb l'altra.

Qui signa, havia complert ja bastantes primaveres quan va tenir la satisfacció de conèixer d'aprop, com se sol dir, l'amo en Miquel Carbonell (e.p.d.) en "Cuquet" de na Fiol, com era conegut. Un marier sencer, honrat, seriós, sincer, baquetejat per les circumstàncies, a més de ben informat respecte dels assumptes tant polítics com socials que tengueren relació amb els esdeveniments ocorreguts temps enrere al nostre poble. Participar en les seves converses, discutir amb ell, escoltar-lo, era un plaer. Haver-me aclarit certes informacions que bullien borroses, incertes, tendencioses en la seva memòria, és el motiu pel qual públicament l'obsequi amb el meu agraïment. Però he de dir, vull dir, que el que més em quedà i que em continuà imborrable –i si ho duc, si ho trec a rotlo, és perquè m'ha d'ajudar a explicar el que vull exposar-, és aquella "SENTÈNCIA" que referent a les persones li vaig sentir repetir, com és: **"EN AQUEST MÓN, HI HA GENT NORMAL, GENT BONA, LA MAJORIA, PERÒ TAMBÉ HI HA GENT DOLENTA"** ("mala", -així, en castellà, hi afegia, supòs que per influència "madrigalista", ja que l'amo en Miquel havia estat gran amic del mestre Madrigal).

Un no s'atreveix a ser tan contundent com l'amo en Miquel, respecte de la segona condició assenyalada (no fos cosa que em duguessin al jutge –què hi puc fer si som poruc). Un diria que a més de NORMALS, hi ha una classe d'individus que en considerar-se PERFECTES i creient que tot ho fan bé i que van sense màcula pel món, voldrien –exigeixen?- que tothom obràs igualment; que sempre i en tot lloc s'actuàs segon LLEI, pel que no tenen cap mirament en denunciar, en "dur a la barra", com a cosa normalíssima, tota cosa que ells creuen que està mal feta (perquè crec que hi cau bé, com un bunyol dins la mel, aprofit per comunicar que a Moscou hi ha –hi havia en temps de n'Stalin- un monument homenatge a un menor que havia denunciat el seu progenitor perquè aquest no complia les normes stalinistes).

I dins d'aquesta classes d'individus, reculant al passat, hi podríem incloure tots aquells (els més vells ho recordaran bé) que feren d'ACUSADORS, els que portaven "floretes" als fiscals en temps de l'estraperlo caciquil. També citaríem aquells que eren confidents a l'ombra de la policia judicial, social o política, i que per això "tan noble" presumien de "tenir bo". I no hem d'oblidar

aquells altres que associats en clubs protegits, camuflats i com a misteriosos, competien, no sempre amb lleialtat, amb els comerciants lliures indefensos.

I els "PERFECTES" d'avui on els col·locaríem...? Tot depèn com els vagin els assumptes. Si com al·lotets malcriats, no els van les coses com desitjarien, tenen pit de, en sentir-se tan "patrioters" com aquells brusquers que cridaven "SANTIAGO Y CIERRA ESPAÑA!", dedicar-se, cercant en tots els Reglaments, articles haguts i per haver, per si en algun d'aquests hi pugui haver caigut alguns dels qui figuren en la següent relació, per exemple:

a. Els que venen i compren mercaderies, no complint

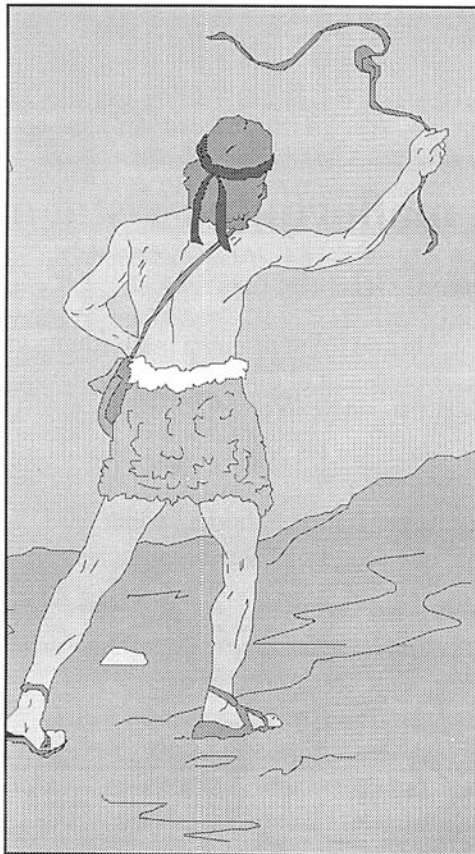
amb l'IVA, obligat com és.

b. Aquelles obres que es fan clandestinament.

c. Els establiments que tenen relació amb el públic i no compleixen les corresponents normes sanitàries.

d. Les senyores que des dels balcons tiren aigües brutes al carrer.

e. Les famílies que estan obligades a fer declaració de

renda no compleixen amb Hisenda (Hisenda som tots).

f. Les construccions fetes al mig del carrer i que allà continuen.

g. Els jubilats que treballen per altri, perjudicant els aturats.

h. Les anomalies –en trobarien?- si fiscalitzaven (fiscalitzar sembla que és de l'agrat dels perfectes) el compliment dels horaris dels treballadors de l'Ajuntament i altres entitats públiques, col·locant-se bolígraf en mà a la porta de la Casa de la Vila, anotant les entrades i sortides dels treballadors. Demostració, aquesta, de civisme, amor al ciutadà i sentit municipalista...i olé!

i. Els que cobren pensions no contributives, sempre que no hi tinguin dret.

j. Els cotxes mal aparcats...mare de Déu!

I AGAFANT TOT AIXÒ,... CAP ALJUTGE,

S'HA DIT (i no arribar tard, podria haver prescrit).
I PER QUÈ NO? PER QUÈ NO S'HA D'ANAR PER
LA RETXA?

I les administracions de Justícia que ja tenen prou feina no se'n veurien ...

Podríem seguir com sabeu; però crec que també em podrieu dir que tot això "NO VAL ELS COLLONS D'UN PENJAT", dit en bon mallorquí. I segurament tendrieu raó...

Per tant, i per acabar, solament afegiré que crec seriosament, que l'únic que podríem fer, que hauríem de fer, per apaivagar, desaccelerar, fer-los tocar terra a aquells PERFECTES, desbocats, seria orientar-los de manera misericordiosa cap a aquell passatge evangèlic, perquè meditassin, considerassin i obrassin en conseqüència, on es conta que quan aquella "bona gent" (PERFECTES)

presentà davant Crist (jutge) una dona que segons ells, els "bons", havia pecat, i que per això (per no haver fet les coses bé) havia de ser castigada i apedregada fins a la mort, com manava la LLEI –la seva LLEI-, i que Crist, mirant-los de fit a fit, un a un, els entimà –meravellosa lliçó per a tota la cristiandat- allò de: "QUI ÉSTÀ NET DE PECAT, QUE TIRI LA PRIMERA PEDRA". Res més...solament això.

I com que he allargat més del que feia comptes, deixarem pel mes que ve l'assumpte dels apedregadors, ja que voldria que em contestàssiu la pregunta que encapçala aquest escrit.

Vos saluda el vostre amic. Que estiguen bons per rebre el nou segle.

FELIÇ ANY NOU!

Maria, 15 de desembre de 1999

Miquel Oliver i Roig

AIXÒ ÉS EL QUE COBRA EL BATLE

En resposta a la carta que l'amo en Miquel Oliver va enviar el mes passat a FENT CARRERANY en què demanava al Consell de Redacció que comunicàs als lectors de la revista si l'actual alcalde tenia sou de Batle, de tresorer de la Mancomunitat del Pla i dietes, vull deixar clar quines són les meves remuneracions per cada cosa. La meva paga de batle, aprovada per l'Ajuntament en ple, ja fa més de 10 anys, és de 46.000 pessetes a les quals s'hi ha d'afegir 2000 pessetes per cada plenari que es celebri cada mes. Per acord del plenari del passat mes de juliol, al manco se n'ha de celebrar un d'ordinari cada mes. A tot això s'hi ha de descomptar el tant per cent d'IRPF corresponent.

Per cada representació com a batle, bé a actes o bé a visites de feina fora de Maria, la remuneració és de 2000 pessetes; no es cobra benzina, segons un acord de plenari fet fa més de deu anys. L'única novetat respecte al passat és que cada una d'aquestes remuneracions es justifiquen amb la convocatòria que prèviament s'ha passat pel registre i es reclama a cada organisme o institució un escrit per tal que en quedi constància. Això ho tenen clar tant la secretària-interventora com el funcionari encarregat. Com a despeses de representació d'aquests cinc mesos tan sols hi ha una factura de 7651 pessetes que és el sopar del pintor Damià Jaume (que ens va cedir quadres per fer-ne una exposició per la Fira), la seva dona i la filla a l'hotel de Petra, just d'ells tres, el passat 25 de setembre.

Com a tresorer de la Mancomunitat hi ha una paga de 75000 pessetes anuals que està per veure si el proper any les cobraré ja que els batles del Pla del PSM

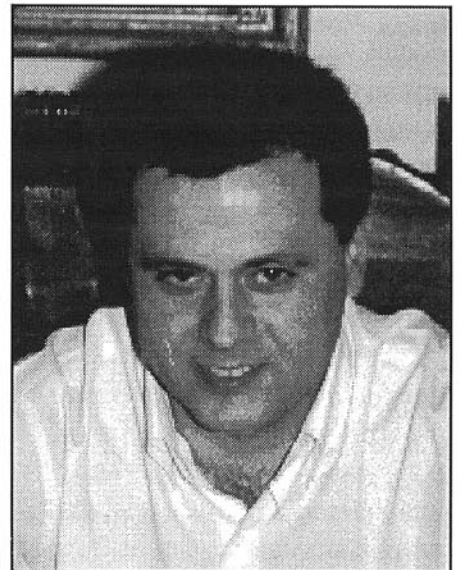
ara com ara tenim aparellat que les lliurarem a Joan Font, el president i batle de Petra per compensar la seva dedicació ja que no és conseller del CIM com ho era el seu anterior president Antoni Pascual.

A més les assistències a plenaris de la Mancomunitat es paguen a 5000 pessetes cada una d'elles i el ple de l'esmentat òrgan supramunicipal va aprovar celebrar una sessió cada dos mesos.

Pel que fa a membre de la Junta del Consorci d'Aigües del Pla, no tenc assignació, la remuneració em ve donada per la representació com a Batle de Maria dins el Consorci.

Amb la confiança d'haver aclarit qualsevol dubte, just vull recordar que durant la passada legislatura vaig ser l'únic membre de l'Ajuntament que va passar cada any pel registre municipal la declaració de l'IRPF, i que estan a disposició de qui ho vulgui consultar.

Bon Nadal per a tothom i un venturós any 2000.

Jaume Mestre

Jaume Mestre Llompart

EL DEFECTE 2000

Jeroni Bergas

L'altre dia, fullejant la revista del mes de Desembre vaig reparar en un article (pàgina 5) que en un principi en va fer pensar que es tractava de la innocentada d'algun follet i les lletres s'esvairien al moment; però no, era dia 27 i allà segueix immutable. L'esmentat article no té res que envejar a la lamentable guerra psicològica (que no ideològica, les ideologies sols són màscares que permeten trencar sense penediments ni remordiments els principis que suposadament les mouen) que actualment entaulen els dos bàndols polítics del nostre poble (i que em perdonin els uns i els altres, perquè crec que aquestes paraules no agradaran a cap dels dos i contribuiran a l'avançament de la meua immolació).

La polèmica (política) ens fa creure que el poble és més viu; sí, ens creiem homes, persones i tal vegada només som cadàvers que caminen. Avui (fonamentalment la joventut) segueix de forma inconscient la filosofia de James Dean i, com amb ell, la providència segueix jugant ironies macabres: Viu ràpid, mor jove i tindrà un preciós cadàver. La rivalitat política fa que tots siguin deixebles de Maquiavel (divideix i guanyaràs) en lloc d'aplicar efectes contraris (la unió fa la força). No ens preocupam de construir un poble millor entre tots, sinó el que realment interessa és saber a qui pertanyeran els drets d'explotació de les runes. I en el nostre estimat poble (desconec la idiosincràsia dels altres) l'enveja és un mal endèmic. Les majors causes d'alegria no són els èxits propis, sinó els fracassos dels altres. I si a algú en particular o a alguna associació les coses funcionen i van bé, l'enveja fa que tothom (quasi tothom) desitgi el seu infortuni, per així poder breuviar i gaudir al dir: A Maria no es pot fer res. A Maria no hi pot haver res.

És trist comprovar que aquesta revista (que per altra banda apreciï molt) que la seva raó fonamental d'existència és una raó política. I a l'altra banda de carrer, un esborrany de revista que no té res que envejar a aquesta en els seus propòsits. Modestament, un hom sempre ha intentat mantenir-se al marge de la política (sincerament no hi crec en la política, ni en els polítics) i m'entristeix comprovar que l'enveja i la rivalitat irreconciliable lentament estan assassinant el poble. Qui sap si en pocs anys ens convertirem en un autèntic poble fantasma, digne del millor "western".

Diuen que la democràcia és el sistema polític menys dolent, jo en sé un de millor, però psst! no ho

digueu a ningú. Extracte del conte *L'epidèmia*: "... La societat estava presidida per una junta de govern elegida digitalment i sotmesa a les dues lleis elementals de la governació:

- Primera Llei o Llei de la Capacitat: "Tot aquell que desitgi o anhelí manar es descartarà automàticament". Els candidats eren elegits d'entre els que no volien, ni aspiraven a governar mai.

- Segona Llei o Llei de l'Eficàcia: "Tota bona gestió suposarà abandonar definitivament el govern al cap d'un any. De no ésser-ho es repetirà en el càrrec, sempre que no es contradigui amb la primera llei".

Les decisions de certa importància residien en el poble, ja que es prenia darrere un referèndum ultra-ràpid realitzat per terminals d'ordinador ... "

El present article, en principi, sols havia d'ésser una rèplica a l'altre esmentat article, i segurament tot el que antecedeix a aquest paràgraf quedarà en paper banyat. Per al·lusions vull contestar a l'article de referència, article que pretén anatemitzar els pessimistes. En primer lloc, diré que ho trob desafortunat, prou desencertat, desagradable i fora de lloc i de context (a què ve i amb quin propòsit, confés que no he llegit ni fullejat la revista del mes de Novembre) i sincerament la seva lectura m'ha irritat i posat de mal humor. Difícil trobar més mala llet amb menys paraules. Per trobar-n'hi només mancaria començar amb un "jo acús" (com el d'Emile Zola) i prosseguir amb un "jutjo" i "condemno". Segons el meu modest punt de vista, crec que l'autor persegueix establir dogmes de fe gratuïts, encasellar els que no pensen com ell (segurament deu ésser un optimista consumat, de no ésser així demostraria tenir poc apreciació per la seva pròpia persona), crear arquetipus o perfils psicològics dels que no poden escapar-se tots aquells que es declaren pessimistes. Sembla ésser partidari de la ideologia de les religions mil·lenàries: Tot aquell que no professi les nostres creences només té dos camins: Convertir-se o ésser exterminat. Vull deixar ben clar (cosa que ignora l'esmentat article) que tota generalització provoca injustícies i que l'excepció fa que es compleixi la norma. Jo com agnòstic sóc pessimista en molts d'aspectes (ésser pessimista no equival a rendir-se) i crec que hi ha poques coses que convidin a l'optimisme. Jo personalment crec complir el 99% de l'arquetipus, però just al contrari. Només n'encerta en una: No hi crec en les religions (lògic en un agnòstic). Un hom pot ésser tímid, reservat, de tant en tant trist (pessimista) i això no implica ésser hipòcrita, antipàtic, mentider, ... Més bé tot el contrari.

Si teniu el plaer i la disposició de llegir l'afable

article de la pàgina 3 de la mateixa revista sobre l'autèntic efecte 2000, comprovareu que no desprèn gaire optimisme i per això no deixa d'ésser coherent, objectiu i conforme a la realitat on vivim. No voler veure això és tapar-se els ulls, i fer-nos creure que vivim en una utopia, i les utopies sols són això, quimeres. Que els parlin d'optimisme als txetxens, als veneçolans, als turcs, als mexicans, ... i així podríem prosseguir amb el 98% de la geografia mundial. Que els parlin d'optimisme als desheretats (hereus de totes les misèries de la naturalesa i de la humanitat), com diu Umbral "les catàstrofes naturals sempre es decanten pels pobres, la naturalesa devora carn de nins pobres afamats".

Com deia, no crec en les religions (ni dels uns, ni dels altres). Les religions impliquen hipocresia, predestinació i xenofòbia. Donades les circumstàncies del món on vivim podem aventurar-nos a dir que la humanitat és un efecte col·lateral de la creació (Quan Déu creà el bé s'oblidà dels homes). Ésser agnòstic no implica negar l'existència de Déu. Déu existeix, però a la seva manera, no com l'imaginen les religions i els homes. Si Déu fos un déu així com toca no permetria la submissió i humiliació dels seus fidels (sembla més propi del diable) i seria infinitament magnànim, infinitament misericordiós i infinitament modest.

Li recordaré a l'autor que Larra deia: No existeix cap home amb el dret de menysprear els altres (cites semblants s'han atribuïdes a infinitat d'autors) i crec, modestament (i això no m'eximeix de poder estar equivocant), que l'autor no persegueix una altra cosa. I li diré que la convivència és mot fàcil i agradable quan es basa en la sinceritat i el respecte. Un hom és ben lliure de pensar el que vulgui, d'ésser pessimista, optimista o senzillament realista, però no va en favor de la convivència i respecte dels altres anant encasellant-los i menyspreant-los.

Sí, sóc pessimista i pens que la felicitat resideix en la ignorància, del món i d'un hom mateix. I intentar explicar aquest absurd món on vivim només pot conduir irremeiablement al suïcidi. Tampoc vull ésser fatalista (però sembla ésser l'únic destí segur dels homes), per a sobreviure s'han de cercar les coses positives de la vida, com diu Li Tai Po "el món és ple de petites alegries, l'art consisteix a saber distingir-les". Per acabar faré una selecció de cites sobre la discussió i destacant en primer lloc la que crec és la més encertada: "El pessimista es queixa del vent, l'optimista espera que canviï i el realista ajusta les veles" (W.G. Ward), "El meu pessimisme no és més que una varietat de l'optimisme" (Jean Cocteau), "L'optimisme és propi de les ànimes que tenen una sola dimensió" (F. G^a Lorca), "Un pessimista és un optimista

ben informat" (A. Mingote), "L'optimisme sovint revela apatia, una letargia de tot sentit moral" (J.M. Guyau), "Témer és fàcil, però penós; respectar és difícil, però dolç" (J.W. Goethe), "Resau, però no deixeu de remar vers terra ferma" (Proverbi rus). És clar que he destriat les cites que més m'interessen, que em són més favorables als meus punt de vista, però n'hi ha d'altres ("L'optimista té sempre un projecte, el pessimista té sempre una excusa". Anònim)

(Continua)*

* Segurament hi haurà una segona part de l'article, però la paraula de dintre el parèntesi significa que el desgavell, la desintegració continua.

Jeroni Bergas Ferriol

AL REGIDOR ANTONI MULET

No és perquè es tracti d'un assumpte personal i particular. És per la raresa, inusual, poc comú i gens freqüent del fet, que m'ha cridat l'atenció que una persona que ostenta un càrrec municipal i per tant elegit pels veïns, tenguí la gallardia, la valentia, la delicadesa d'acceptar públicament les crítiques que li pugui haver fet un d'aquests veïns. Aquest gest demostra que, malgrat molts no ho creguin, la democràcia va endavant i que, tant política com socialment, els pobles maduren. El normal havia estat sempre no fer ni punyetero cas del que poguessin dir o opinar els altres i més si aquests eren d'idees políticament oposades.

En la creença que escoltar les diverses opinions sempre podrà ser profitós, és pel que vull, també públicament, felicitar aquest jove regidor que al manco demostra interès respecte de les opinions dels altres, dels quals podrà divergir, però, qui sap! si es podrà treure alguna cosa profitosa (de les flors l'àspid en treu verí i l'abella, mel).

Com a marier em satisfà contemplar fets com aquest. Que continuï, que se'n tregui exemple d'aquesta moda per al bé de la convivència, que és el que hauríem de desitjar i que qui signa això demana.

Felicitar el regidor Mulet, és el motiu d'aquestes retxes que FENT CARRERANY esper que tenguí la gentilesa de fer públiques; afegint que els meus desitjos són que els quefers dels qui dirigeixen l'Administració vagin sempre em mires del bé del municipi.

Salutacions.

Maria, 15 de desembre de 1999

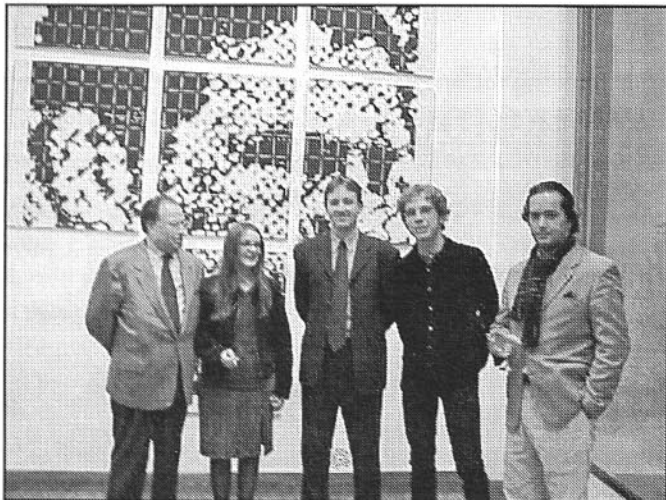
Miquel Oliver i Roig

PD. I si m'admet el regidor Mulet una intromissió, li diria que crec que ja seria bo que ens deixàssim de contemplar la llaurada que queda enrere, per mirar endavant (és que jo vaig ser alumne d'en Madrigal i aquest sempre cridava: -SIEMPRE ADELANTE) del parei (no vol ser crítica).

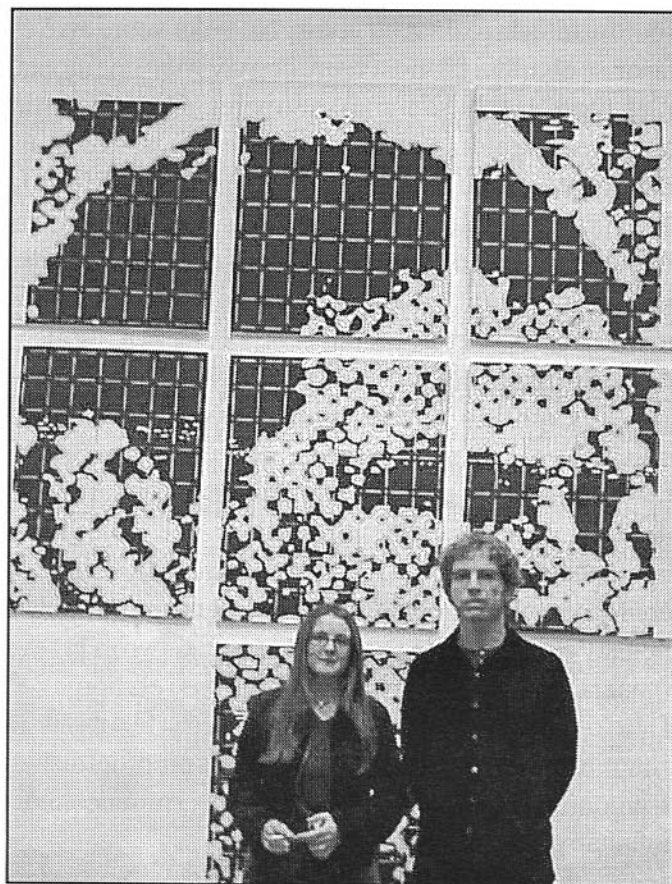
Martí Monjo i Ana Camuñas mostren la seva obra a la Galeria Maneu

El passat dia 14 de desembre tingué lloc la inauguració de l'exposició dels darrers treballs de la parella Martí Monjo i Ana Camuñas a la galeria d'art Maneu de Palma.

Molts varen esser els veïnats de Maria que s'hi desplaçaren per a acompanyar-los en aquest esdeveniment i contemplar la seva obra. Entre els polítics assistents volem destacar la presència de la nostra regidora de Cultura, Maria Margalida Jordà, la de l'ex-president Jaume Matas i la del Director General de Cultura, Pere Muñoz.

La parella d'artistes, en Martí i n'Ana, acompanyats del galerista Joan Oliver "Maneu" i del Director General de Cultura del Govern Balear Pere Muñoz.

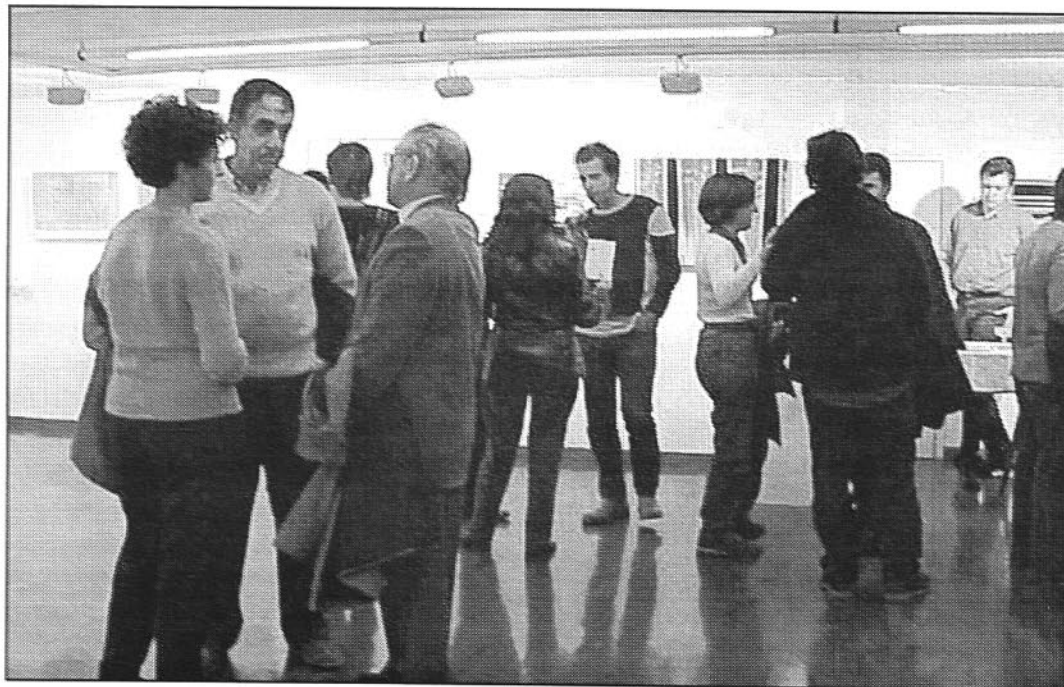

A la imatge superior hi podeu veure en Martí i n'Ana davant d'una obra de gran format composta per 7 quadres, el conjunt de l'obra, com podeu veure, forma la cara d'una persona que a simple vista no se veu.

A la foto de baix un moment de l'acte d'inauguració on podeu veure la quantita de públic assistent.

El procés de creació de les seves obres és conjunt, cada una de les peces ha estat concebuda i elaborada per ambdós artistes i a l'exposició s'hi pot veure un conjunt de quadres, alguns de gran format de gran impacte visual i amb colors vius, que no deixen el visitant indiferent.

Els qui encara no l'heu vista ho podeu fer fins a mitjan gener. La Galeria d'Art Joan Oliver "Maneu", es troba al carrer Moncades, número 2, de Palma, i fa cap de cantó amb el carrer Concepció, devora el Centre de Cultura de Sa Nostra.

Poemes d'en Rosselló

Miquel Rosselló

Moltes gràcies per una visita que me varen fer el sr. Miquel Oliver i la seva esposa Isabel, dia 29 de desembre de 1999 a les 13,00 hores.

Són unes de les persones que tenim a dins Maria amb més bon cor i simpatia. Aquest honrat matrimoni, que encara queden de les bones arrels que sembraren els nostres avantpassats, que foren l'admiració, la grandesa i el fonament del que som actualment nosaltres. Moltes de gràcies en nom dels pares, mares i padrins; i al mateix temps a tots els que no han pogut arribar a pares i mares. Una gran oració per a tots ells.

Gràcies pel torró tan ben elaborat per les mans de na Isabel.

SONET

Quina pasta més bona!, aquest torró,
creis-me que aquesta nit l'he somniat,
tan fi i tan bo jo l'he trobat,
les gràcies te don per aquest do.

En Miquel pot estar enamorat,
donant gràcies cada dia al senyor
i tenir-te cada dia al seu costat
i donar-te les delícies de l'amor.

Si vos he de dir a tots dos la veritat,
no és que tengui la virtut de pensador:
dins la vida vos puc dir que ja heu triomfat.

De mi sempre rebreu la immensa admiració
per vostra grandesa i bona humanitat
i les estrelles del cel vos donaran claror.

ADÉU SOR FRANCISCA NEGRE

Sempre la Verge Maria
estigui al vostre costat,
que sigui la vostra guia
tant de nit com de dia
i fins a l'eternitat.

I quan vengui el darrer dia,
amb els ulls plens de tristor,
febre o set de l'agonia,
recordau sempre a Maria
que hi deixau vostra llavor,
i que la llum de Bolívia

sia el vostre resplendor.

CASTELLITX

Algaida té una ermita,
lloc d'amor i de delit,
la Verge a tots convida
oh! Mare de Castellitx.

Algaida cada any té un dia
que en el món està ben vist,
ple de flors i poesia
pels grans i pels més petits.

Sempre sereu la relíquia
de grandesa amb els escrits,
font de grandesa i de vida

sou flor de nostra alegria,
que alegrau els esperits
de nostra illa mallorquina.
I beneiu el senyor Antich.

*Miquel Rosselló i Quetglas
INCA, març del 2000.*

*Vora aquestes línies
una imatge recent de
Sor Francisca Negre,
que aquests dies
passats ha estat pel
nostre poble i a la
fotografia de baix amb
un grup d'ex-alumnes
de Selva, amb les quals
va dinar al Restaurant
de Ca Es Metge Monjo.
Les fotos les feu na
Magdalena Soler.*

CARRERANY ESPORTIU

MONSERRATE MUNAR CAMPIÓ DE MALLORCA

Monserate Munar complí els pronòstics que l'assenyalaven com a principal favorit (malgrat desapropitats a la setena ronda la possibilitat d'aconseguir el 100% de la puntuació) i es proclamà campió de Mallorca de la tercera categoria. Passarem a qualificar les actuacions dels nostres escaquistes:

MONSERRATE MUNAR: Gran actuació, només una mica enfosquida per les presses de la setena ronda (+7=0-1).

GUILLEM PAYERAS: Bona i esperançadora la seva actuació (+5=0-3).

JERONI BERGAS: Acceptable i alhora estranya, destacant un inusual conformisme amb tres taules consecutives en les tres darreres rondes, 17 jugades i unes tres hores de joc, 17 jugades i menys d'una hora de joc, cedint taules en posició molt favorable, per no dir guanyadora, i quatre jugades i tres minuts de joc, consecutivament (+2=3-3).

MIQUEL MASCARÓ: Decebedora actuació, va perdre la categoria (+2=0-6). El consol que ens queda és que en el fons del seu subconscient en Miquel ho va fer per poder defensar i retenir l'any que ve el títol de la tercera categoria.

Classificacions:

PREFERENT

1. Pere MASCARÓ 7
 2. Lester Tattersall 7
 3. Alej. Martínez 5'5
 22. Jeroni Bergas 3'5
- (30 inscrits)

SEGONA

1. Justo SANCHEZ 7
 2. Alberto Díaz 6
 3. Antoni Moyà 6
 48. Miquel Mascaró 2
- (53 inscrits)

TERCERA

1. Mons. MUNAR 7
 2. Christian Clark 7
 3. Alej. Gómez 6'5
 22. Guillem Payeras 5
- (91 inscrits)

Monserate Munar rep el trofeu de campió de tercera de mans del President de la Federació Balear d'Escacs

JERONI BERGAS, reelegit President del Club d'Escacs

Després d'aconseguir una candidatura consensual Jeroni Bergas fou reelegit el passat dia 19 de desembre President del Club d'Escacs Maria de la Salut, essent el primer president que repeteix en el càrrec en els 22 anys d'història del Club. Relació de la nova Junta Directiva:

President: Jeroni Bergas Ferriol.
Vice-President: Enric Pozo Mas.
Secretari: Miquel Mascaró Pastor.
Tresorer: Francesc X. Mestre Mestre.
Vocals: Gaspar Mas Mas.
 Monserate Munar Munar.
 Pere Antoni Buñola Oliver.

L'objectiu fonamental és promocionar els escacs en tots els nivells en el nostre poble. Hi ha moltes possibilitats d'inscriure un segon equip en el Campionat de Mallorca.

TORNEIG MESTRE ESCOLAR.

Guillem Payeras participa en el Torneig Mestre Escolar, paral·lel als Campionats de Mallorca Juvenil i Femení, que es disputa entre el 28 de desembre i el 8 de gener a Palma. En aquest torneig hi participen els millors jugadors escolars (sub16) del darrer campionat de Mallorca. L'objectiu és adquirir experiència en alta competició i eludir la gens envejable darrera plaça. L'actuació en les tres primeres rondes (+1=0-2) és irregular, encara que esperançadora. Amb la victòria de la primera ronda pràcticament ha evitat acabar cuer.

Jeroni Bergas Ferriol

RESULTATS I CLASSIFICACIÓ DELS EQUIPS DE FUTBOL 7

Resum dels resultats i classificació a la categoria d'ALEVINS FUT. 7 G/A.

Artà - C. E. MARIER	2-7
Cardassar - C. E. MARIER	6-2
C. E. MARIER - Porreres	5-2
Bea Sa Pobla - C. E. MARIER	3-4
C. E. MARIER - Pt. Cristo	7-4
C. E. MARIER - Campanet	5-5
Escolar - C. E. MARIER	2-3
C. E. MARIER - Felanitx	11-0
Pobler - C. E. MARIER	5-1

Pròxims partits a jugar:

13 Jornada (dissabte 8/01/00)

C. E. MARIER - Montaura

14 Jornada (dissabte 15/01/00)

Sineu - C. E. MARIER

15 Jornada (dissabte 22/01/00)

C. E. MARIER - S'Horta

ALEVINS FUTBOL 7 GRUP A

Equip	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	P
Sineu	9	9	0	0	78	17	27
Campanet	9	8	1	0	84	24	25
Cardassar	11	7	2	2	42	22	2
MARIER	9	6	1	2	45	29	19
Pobler	9	6	1	2	34	21	19
Porreres	11	5	0	6	43	41	15
Escolar	9	4	1	4	32	30	13
Artà	10	3	1	6	31	58	10
S'Horta	9	3	0	6	16	35	9
Porto Cristo	10	2	2	6	25	46	8
Bea S Pobla	10	2	1	7	25	51	7
Montaura	9	1	2	6	15	32	5
Felanitx	9	0	0	9	9	73	0

Resum dels resultats i classificació a la categoria d'INFANTILS FUT. 7 G/A

Artà - C. E. MARIER	4-6
C. E. MARIER - Ses Salines	2-3
Muro - C. E. MARIER	2-2
C. E. MARIER - Porreres	5-2
Campanet - C. E. MARIER	1-3
C. E. MARIER - At. Escolar	12-3

Pròxims partits a jugar:

8 Jornada (dissabte 8/01/00)

C. E. MARIER - Artà

9 Jornada (dissabte 22/01/00)

Muro - C. E. MARIER

10 Jornada (dissabte 29/01/00)

Porreres - C. E. MARIER

INFANTILS FUTBOL 7 GRUP A

Equip	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	P
MARIER	6	4	1	1	30	17	13
Porreres	6	4	0	2	36	19	12
Ses Salines	6	4	0	2	18	15	12
Muro	6	2	3	1	15	13	11
Campanet	6	3	0	3	20	21	9
At. Escolar	6	1	0	5	16	30	6
Artà	6	0	1	5	19	39	1

Resum dels resultats i classificació a la categoria de BENJAMINS

C. E. MARIER - Porto Cristo	4-6
Artà - C. E. MARIER	8-2
At. Escolar - C. E. MARIER	1-9
C. E. MARIER - Cardassar	3-5
Montuïri - C. E. MARIER	2-2
C. E. MARIER - Escolar	2-4
Manacor - C. E. MARIER	4-0
C. E. MARIER - Villafranca	
Margalidà - C. E. MARIER	2-2
C. E. MARIER - Petra	2-4

Pròxims partits a jugar:

12 Jornada (dissabte 8/01/00)

C. E. MARIER - At. Escolar

13 Jornada (dissabte 15/01/00)

Porto Cristo - C. E. MARIER

14 Jornada (dissabte 22/01/00)

C. E. MARIER - Artà

15 Jornada (dissabte 29/01/00)

Cardassar - C. E. MARIER

16 Jornada (dissabte 5/02/00)

C. E. MARIER - Montuïri

BENJAMINS FUTBOL 7 GRUP E

Equip	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	P
Badia C.M.	11	10	1	0	63	5	31
Cardassar	11	8	1	2	45	17	25
Montuïri	11	7	2	2	47	30	23
Artà	11	7	0	4	65	31	21
Porto Cristo	11	7	0	4	47	38	21
Escolar	11	6	1	4	35	18	19
Manacor	11	5	0	6	32	29	15
Villafranca	11	4	2	5	20	35	14
Petra	11	4	1	6	40	54	13
MARIER	11	1	3	7	31	55	6
Margalidà	11	1	1	9	10	65	4

CONCERT DE MÚSICA ANTIGA A CÀRREC D'AULA '98

DIUMENGE, DIA 9 DE GENER DEL 2.000, A LES 19'30 h.
LLOC: ESGLÈSIA PARROQUIAL DE MARIA DE LA SALUT

AULA '98

Agrupació de música antiga del Conservatori Superior i Professional de Música i Dansa de les Illes Balears.
 Fou fundada l'any 1.997.

Professora directora: Joana Maria Coll Duran.

Professor col.laborador: Ricard Duato Castillo.

PROGRAMA

DANSERYE.....Tielman Susato (1.551)

- Reprise.
- Allemainge.
- La morisque.
- Pavane I Mille regreiz.
- Danse du Roy.
- Bergerette.

SUITE n° 2 IN B MINOR..... J. S. Bach
 (1.685-1.750)

- Rondeau.
- Menuet.
- Bourrée I-II.
- * Solista: Joana Moragues (flauta).

CONCERTO GROSSO n° 9.....A. Corelli.
 -Preludi. (1.653- 1.713)

SUITE n° 3 IN D MAJORJ. S. Bach
 (1.685-1.750).
 -Air.

COMPONENTS D'AULA '98**VIOLINS**

Catalina Sureda
 Bel Martorell
 Yolanda Moral
 Marien Perpinyà
 Sebastià Salvà

FLAUTA

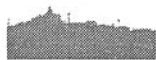
Joana Moragues
VIOLA
 Ricard Duato
VIOLONCEL
 Rosa Cañellas

CONTRABAIX

Lluís Montes

CONTINUISTES

Maria Francisca Danús
 Melania Gómez

PATROCINA:

AJUNTAMENT DE MARIA DE LA SALUT

COL-LABOREN

Conservatori

Professional de Música i Dansa
 de les Illes Balears

Es convoca a tots els socis i sòcies de l'Associació Cultural
FENT CARRERANY a l'assemblea general ordinària del:

DIA: 23 de gener de 1999

HORA: Primera convocatòria 19'30 h. / Segona convocatòria 20'00 h.

LLOC: Escola d'alt

ORDRE DEL DIA:

1r.-Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

2n.-Informe de tresoreria any 1999.

3r.-Informe i balanç activitats realitzades durant l'any 1999.

4T.-Proposta d'activitats per a l'any 2000.

5é.-Previsió econòmica i pressupost any 2000.

6é.-Precs i preguntes.

7é.-Sorteig del viatge cedit per *Viatges Martel*

EL PRESIDENT

Miquel Morey i Mas